

Більше ніколи. Більше ніколи

КУПИТИ

Про книгу

Поряд зі старшим братом Пейтоном Сідні завжди відчувала себе невидимкою. Не дивно, він харизматичний, привабливий і безстрашний. Та віднедавна схильний втрапляти в халепи. Останньою стала аварія: сівши за кермо у нетверезому стані, Пейтон збив хлопця і тепер відбуває покарання у в'язниці.

ВІД АВТОРКИ БЕСТСЕЛЕРІВ ЗА ВЕРСІЄЮ NEW YORK TIMES

Більше ніколи

САРА ДЕССЕН

*“Те, що людина
про щось не говорить,
іще не означає, що вона
про це не думає”.*

Сара Дессен

БІЛЬШЕ НІКОЛИ

Серія «Young adult. Сучасна проза».

Це видання опубліковано за домовленістю з Viking Children's Books, дочірнім підприємством Penguin Young Readers Group, підрозділом Penguin Random House LLC.

Оригінальна назва: SAINT ANYTHING.

Усі права застережено, зокрема право на відтворення повністю або частинами в будь-якому вигляді.

Поряд зі старшим братом Пейтоном Сідні завжди відчувала себе невидимкою. Їй це не дивно, адже він харизматичний, привабливий і безстрашний. Та віднедавна схильний втрапляти в халепи. Останньою стала аварія: сівши за кермо у нетверезому стані, Пейтон збив хлопця і тепер відбуває покарання у в'язниці. Поки мати занадто переймається життям брата за ґратами, Сідні знову не може знайти підтримки в батьків, якої так потребує. Маючи бажання втекти від хаосу в домі, дівчина знайомиться з Лейлою та її дружною сім'єю. Перебуваючи із Чатемами, Сідні нарешті може бути собою, ділитися почуттями й, головне, вийти з тіні брата. Та чи вдасться дівчині стати «побаченою» й у власній родині?

Copyright © Sarah Dessen, 2015

© Малюга Д. М., переклад, 2024

© Романова О. О., обкладинка, 2024

© Пазиняк М. І., леттерінг, 2024

© ТОВ Видавництво «Ранок», 2024

Розділ перший

Підсудний, встаньте, будь ласка.

Насправді ці слова зовсім не були проханням, як могло спершу здатися. Я помітила це ще того разу, коли ми вперше зібралися тут усі разом. Усе звучало радше як команда, наказ. А «будь ласка» додавали лише задля галочки.

Мій брат підвівся. Мама, яка сиділа біля мене, напружилась. Вона затамувала подих точно так само, як нам, буває, кажуть робити перед рентгенівським опроміненням, щоби знімок вийшов чітким, а лікарі могли все розгледіти. Тато, як і завжди, дивився прямо поперед себе з непроникним виразом обличчя.

Суддя знову заговорив, проте я не могла його слухати. Натомість дивилась крізь високі вікна на дерева, що гойдалися на вітрі. Був початок серпня; до нового навчального року залишалось три тижні. Мені здавалося, немов я провела все своє літо тут, у цій залі та, можливо, на цьому самому сидінні. Але це не так. Просто виникало враження, наче тут зупинився час. Утім, мабуть, для таких людей, як Пейтон, у цьому і полягала суть.

Я зрозуміла, що вирок винесено, тільки тоді, коли моя мама різко вдихнула і, нахилившись уперед, ухопилася за спинку лавки попереду. Я глянула на брата. Він славився своєю безстрашністю ще відтоді, як ми, будучи дітлахами, бавилися у лісі за нашим будинком. Та коли одного дня старші хлопчакі кинули йому виклик — перетнути широчезне провалля, пройшовшись тонким стовбуром, — і Пейтон виконав це, його вуха палали. Він був наляканим. І тоді, і зараз.

Пролунав удар молотка, суд завершено. Обидва адвокати повернулися у бік брата. Один нахилився до нього й почав щось говорити, а інший опустив свою руку Пейтонові на плече. Люди поволі вставали і прямували до виходу. Відчувши на собі їхні погляди, я важко ковтнула і втупилася у свої руки, які лежали на колінах. Біля мене ридала мама.

— Сідні! — звернувся до мене Еймс. — Ти в нормі?

Я не могла вимовити й слова, тому лише кивнула у відповідь.

— Ходім, — підводячись, сказав тато.

Він узяв маму за руку, а потім жестом запросив мене рушити перед ними туди, де сидів Пейтон з адвокатами.

— Мені треба до вбиральні, — мовила я.

Мама тільки глянула на мене своїми червоними очима — так, немов після всього, що сталося, саме цього вона вже не мала сил витримати.

— Усе нормально, — заговорив Еймс. — Я піду з нею.

Тато кивнув, а коли ми пройшли повз нього, ще й плеснув хлопця по плечу. У вестибюлі я помітила, як люди штовхають парадні двері, щоб вийти на денне світло, і більше за все мені хотілося бути однією з них.

Еймс дорогою обійняв мене за плечі.

— Я зачекаю на тебе тут, добре? — запропонував він, коли ми наблизилися до жіночої вбиральні.

Усередині горіло безжально яскраве світло. Я підійшла до умивальників і глянула на себе у дзеркало, в якому побачила бліде обличчя та темні, безвиразні й порожні очі.

Позаду мене відчинилися дверцята кабінки, і звідти вийшла дівчина. Вона була приблизно мого зросту, але меншої статури. Коли ж незнайомка стала поряд, я підмітила біляве волосся, заплетене в безладну косу, яку вона перекинула через плече, а кілька вільних пасм обрамляли її обличчя. На ній була літня сукня, ковбойські чоботи та джинсова куртка. І увесь час, поки я мила руки, раз, а потім іще раз, білявка не зводила з мене погляду. Зрештою я схопила паперовий рушник і пішла до дверей.

А коли штовхнула їх, щоб вийти, то відразу побачила Еймса. Той стояв у коридорі прямісінько перед вбиральнею, спершись на стіну і схрестивши на грудях руки. Щойно побачив мене, він випростався і зробив крок уперед. Я завагалась і зупинилась, тож білявка, яка теж виходила, наштовхнулася на мене ззаду.

— Ой, вибач! — вигукнула вона.

— Ні, — відказала я, обертаючись. — Це... моя провина.

Дівчина дивилась на мене якусь мить, а потім глянула через моє плече на Еймса. Я бачила, як її зелені очі досить довго вивчали його, цього незнайомця, перш аніж знову сконцентруватися на мені. Ми з

нею ніколи раніше не зустрічалися. Але одного погляду на її обличчя було достатньо, щоб точно зрозуміти, про що вона думала.

«Усе добре?»

Я звикла бути невидимкою. Люди рідко мене помічали, а коли це й ставалося, ніхто і ніколи не приглядався до мене уважніше. Я не була яскравою та привабливою, як мій брат, приголомшливою та витонченою, як мама, або ж розумною та енергійною, як мої друзі. Але в тому й річ. Ти завжди думаєш, що хочеш бути поміченою. Допоки це не стається насправді.

Білявка дивилась на мене, очікуючи відповіді на запитання, яке навіть не пролунало. І я, можливо, дала б їй відповідь, якби не відчула чийсь доторк до мого ліктя. То був Еймс.

— Сідні, ти вже?

Я й на це не відповіла. Відтак ми попрямували до вестибюля, де вже стояли мої батьки й адвокати. Час від часу я озиралася, шукаючи позаду ту незнайомку, але її ніде не було видно через натовп людей, котрі простували до зали суду. Втім, коли вони нарешті розійшлися і я озирнулася востаннє, то здивувалася, побачивши, що білявка й досі стояла на тому самому місці. І дивилась так, наче ні на мить не втрачала мене з поля зору.

Розділ другий

Перше, що ви побачите, коли зайдете в наш будинок, це портрет мого брата. Він висів прямісінько навпроти величезних скляних дверей, якраз над дерев'яним комодом і китайською вазою, куди тато складав свої парасолі. Втім, ніхто не здивується, якщо ви не помітите цих речей. Щойно ви побачите Пейтона, то не зможете відвести від нього очей.

Хоч ми із братом мали однакову зовнішність (темне волосся, оливкова шкіра, коричневі, майже чорні очі), він якимось дивом був цілком інакшим. Мої риси досить милі, але посередні. А от Пейтон — другий з таким іменем у нашій сім'ї, оскільки першим Пейтоном є тато — просто незрівнянний. Я чула, як його порівнювали і з кінозірками, відомими задовго до мого народження, і з вигаданими персонажами, які мандрували шотландськими болотами. Упевнена, що в дитинстві мій брат навіть не здогадувався, як сильно на нього звертали увагу в супермаркетах чи в чергах на пошті. Мені було цікаво, що він відчув, коли раптом усвідомив, як його зовнішність впливає на людей, особливо на жінок. Це ж немов віднайти в собі суперсилу, що водночас і захоплює, і лякає.

Та до всього цього Пейтон був просто моїм братом. На три роки старшим і з блакитними простирадлами, де зображено королівських воїнів, на протигагу моїм рожевим із феями. Я буквально його обожнювала. А як інакше? Кращого за Пейтона у грі «Правда або дія» не знайти (і він завжди, звісно ж, обирав друге). А ще мій брат був найшвидшим бігуном у районі та єдиною відомою мені людиною, яка могла ставати на кермо велосипеда і балансувати на ньому під час руху.

Однак найбільшим його талантом, на мою думку, було вміння зникати.

У дитинстві ми часто грали у хованки, і Пейтон ставився до цього дуже серйозно. Присісти за першим-ліпшим стільцем у кімнаті чи сховатися в коморі з мітлами? Ці очевидні варіанти підійдуть хіба що аматорам. Мій брат протискався в шафку під умивальником у ванній,

«розплющувався» під покривалом, залазив на душову кабінку і звисав зі стелі, якимось дивом не падаючи. А коли я запитувала, як йому це вдавалось, лише усміхався.

— Треба просто знайти невидиме місце, — пояснював він мені.

Проте знаходив їх тільки Пейтон.

Зранку у вихідні ми вправлялися в боротьбі перед телевизором, дивлячись мультфільми, сперечалися, кого з нас більше любить собака (вгадайте, хто переміг), а після школи, якщо не потрібно було йти на гуртки (Пейтон грав у футбол, а я займалася гімнастикою), ми досліджували незабудовану територію за межами нашого району. Саме таким постає у моїй уяві брат: крокує поперед мене одного прохолодного дня крізь барвистий осінній ліс, тримаючи в руці палицю. І навіть якщо я хвилювалась, що ми заблукаємо, то Пейтон — ніколи. Ця його безстрашність!.. Мого брата ніколи не цікавив рівнинний ландшафт. Навпаки, його постійно притягували виклики. А коли у Пейтона виникли проблеми, я завжди прагнула повернутися назад у ту мить, коли ми мирно прогулювались лісом. Коли ще не дійшли до місця призначення і мали шанс опинитися деінде.

Я була у шостому класі, коли все почало змінюватися. З дитсадка ми обоє відвідували приватну школу «Перкінс-Дей» і навчалися у кампусі, призначеному для дітей молодшого шкільного віку. Втім, того року Пейтон якраз перейшов до середньої школи, а вже за кілька тижнів почав товаришувати зі старшокласниками. Вони ж ставилися до мого брата як до іграшки, змушуючи його робити всілякі дурниці, як-от красти фруктове морозиво, стоячи у черзі в їдальні, або ж залазити в багажник автомобіля, аби непомітно втекти з території школи на обід. І саме тоді мій брат поступово перетворювався на легенду. Його образ ставав більш значущим, аніж справжнє життя. Аніж життя нас усіх.

Відтоді у дні, коли не було занять з гімнастики, я їздила автобусом додому сама, а потім так само самотньо жувала сандвіч, сидячи за кухонним острівцем. Звичайно, подруги у мене теж були. Однак більшість із них ходила на велику кількість гуртків, тому вони ніколи не проводили зі мною час у будні після обіду. Там, де ми мешкали, в районі Арборс, це було досить типово. Будь-який пересічний мешканець цього місця міг собі дозволити фінансувати найрізноманітніші позакласні заняття: від вивчення мандаринської

мови до ірландських танців і всякого такого. Фінансовий стан моєї сім'ї у цьому плані не вирізнявся. Батько розпочинав кар'єру у війську, а потім вступив на юридичний факультет і заробив грошей, залагоджуючи корпоративні конфлікти. Він був тим, кому телефонували, щойно у компанії з'являлася загроза судового позову, починалися серйозні конфлікти між працівниками або ж висвітлювались сумнівні практики, що потребувало негайного втручання. Тому не дивно, що я виросла із думкою, що мій батько здатен упоратися із будь-чим. І більшу частину мого життя сумнівів у цьому ніколи не виникало.

Якщо тато був у нашому домі генералом, то мама — виконавчою директоркою. На відміну від інших батьків, які ставилися до виховання дітей як до командного виду спорту, в нашій сім'ї панував чіткий розподіл ролей. Тато відповідав за сплату рахунків, а також наглядав за станом будинку та подвір'я, а мама стежила за всім іншим. Джулі Стенфорд була Ідеальною Матір'ю. Тією самою, хто прочитав усі книжки з виховання та заповнював свій мінівен достатньою кількістю смаколиків і спортивного спорядження, щоб вистачило кожній дитині у сусідстві. Як і тато, якщо мама щось робила, то робила це правильно. Ось чому, коли все врешті-решт пішло не за планом, це породило таке велике подивування.

Проблеми з Пейтоном почалися в десятому класі. Одного зимового дня, коли я сиділа перед телевізором у вітальні з мискою попкорну, в наші двері подзвонили. Визирнувши у вікно, я побачила на під'їзді поліційну автівку.

— Мамо! — гукнула я у напрямку сходів. Вона була нагорі, у своєму кабінеті, що, по суті, слугував оперативним центром усього будинку. Тато називав те приміщення «командним пунктом». — Хтось прийшов.

Не знаю, чому я не зізналась, що то поліція. Мабуть, боялася, що тільки-но вимовлю це слово, воно справдиться. А на той момент я не знала чого чекати.

— Сідні, ти цілком спроможна сама відчинити двері, — відповіла мама, але, звісно, за мить на сходах почулися її кроки.

Я не відводила очей від телевізора, де герої *«Великого Нью-Йорка»*, мого улюбленого реаліті-шоу, знову посварилися під час чергової вечірки. Відтоді як Пейтон перейшов до старшої школи, франшиза

«Великі» стала частиною мого післяобіднього ритуалу, найгріховнішим із моїх гріховних задовolenь. Її описували як шоу про багатих жінок, красивих і дріб'язкових. Це цілком виправдано. Загалом було шість різних програм, серед яких «Даллас», «Лос-Анджелес» і «Чикаго». Таким чином я могла спокійно дивитися по два шоу на день, заповнюючи ними свій вільний час між поверненням зі школи та вечерею. Захопившись, я почала сприймати героїнь як своїх подруг і часто ловила себе на тому, що розмовляю з телевізором, немов вони мене теж чують. А ще розмірковувала над їхніми проблемами навіть тоді, коли не дивилася шоу. Усвідомлення того, що такі близькі друзі навіть не підозрювали про моє існування, навіювало мені дивне відчуття самотності. Але без них будинок здавався страшенно порожнім, навіть коли там була мама. І в такі миті всередині мене теж починала панувати порожнеча, якої я почала боятися, щойно виходила з автобуса і йшла додому. Моє власне життя занадто часто здавалось нудним і сумним, а тому занурення в чуже якимось чином, навпаки, заспокоювало.

Тож коли становище нашої сім'ї перевернулося з ніг на голову, я просто спостерігала, як Розалі, колишня акторка, звинувачувала модель Ейр у цькуванні. Ще хвилину тому двері залишались зачиненими і все було нормально. А вже наступної миті вони відчинилися, а за ними стояв Пейтон разом із поліціантом.

— Мем, — заговорив офіцер, поки мама схопилась за серце і відступила на крок. — Це ваш син?

Це те, що я згадуватиму пізніше. Єдине запитання, відповідь на яке, зрештою, досить проста, але відтоді вона не полишатиме думок мої батьків, особливо мами. Починаючи від того дня, коли Пейтона спіймали за курінням трави із друзями на стоянці «Перкінс-Дей», мій брат почав перетворюватися на когось, кого ми не завжди впізнавали. Потім будуть інші візити представників влади, поїздки до поліційних відділків, а згодом — судові засідання та перебування в реабілітаційному центрі. Втім, саме цей перший раз закарбувався у моїй пам'яті з особливою ясністю. Миска попкорну, тепла на моїх колінах. Різкий голос Розалі. Мама відступає від дверей, щоби впустити всередину брата. Коли поліціант вів його коридором до кухні, Пейтон глянув на мене. Вуха брата були червоного кольору.

Через те, що в нього не знайшли наркотиків, керівництво школи вирішило самотійно покарати Пейтона, відсторонивши його від занять, а також зобов'язавши відпрацювати кілька годин репетитором у початковій школі. Мій брат був єдиним з компанії, хто тікав, змусивши поліцію почати переслідування, тому серед учнів поширились історії про те, як далеко йому вдалося добігти (минути квартал, п'ять, мілью), і щоразу додавалися нові подробиці. Мама багато плакала, а розлючений тато на цілий місяць посадив Пейтона під домашній арешт. Але жити так, як раніше, вже не виходило. Мій брат повертався додому, йшов до своєї кімнати й залишався там аж до вечері. Він відбув покарання і поклявся, що засвоїв урок. Проте вже за три місяці його спіймали на зломі та проникненні.

Є щось чудернацьке в тому, як одноразова витівка перетворюється на звичку. Немов проблема — це вже не просто тимчасовий гість, а особа, яка повністю переселилася у твій дім.

Відтак наше життя перетворилося на рутину. Мій брат приймав своє покарання, а батьки поволі розслаблялися, повіривши у свої численні теорії, що це ніколи більше не повториться. Проте згодом Пейтона знову на чомусь ловили — на вживанні наркотиків, на крадіжці в магазині чи на небезпечному водінні автомобіля — і всі ми поверталися у кролячу нору позовів, адвокатів, судів і вироків.

Після першого арешту за крадіжку в магазині, коли поліціянти знайшли у Пейтона під час обшуку марихуану, мій брат потрапив на реабілітацію. Звідти він повернувся із жетоном «За тридцять днів без наркотиків», прикріпленим до в'язки з ключами, а також із пориванням до гри на гітарі, чим завдячував своєму сусідові в кімнаті у центрі «Евергрін». Батьки платили за уроки і планували переробити частину підвалу в маленьку студію звукозапису, де Пейтон зміг би записувати власні композиції. Але коли ремонт було наполовину зроблено, у шкільній шафці брата виявили невелику кількість таблеток.

Пейтона відсторонили від занять на три тижні, впродовж яких він мусив залишатися вдома, навчатися і готуватися до суду. За два дні до його повернення у школу я прокинулася від тріскотіння дверцят гаража, які відчинялися. А коли визирнула у вікно, то побачила, як татова машина виїжджає заднім ходом на вулицю. Мій годинник показував чверть на третю ранку.

Я встала і вийшла у коридор, де було темно й тихо, а потім спустилася сходами. На кухні горіло світло. Мама в піжамі та худі з емблемою університету «У» готувала каву. Побачивши мене, вона лише похитала головою.

— Повертайся в ліжко, — сказала. — Зранку я тобі все розповім.

Наступного дня мого брата випустили під заставу. Його знову звинувачували у зломі та проникненні, а цього разу ще й у вторгненні на заборонену територію та чиненні опору під час арешту. Напередодні увечері, після того як батьки лягли спати, Пейтон вислизнув зі своєї кімнати і, пройшовшись вулицею, перестрибнув через паркан Вілли, найбільшого будинку в Арборсі. Помітивши незачинене вікно, він пробрався усередину й понишпорив там щонайбільше кілька хвилин до того, як прибула поліція, відреагувавши на беззвучну сигналізацію. Коли вони зайшли в дім, Пейтон кинувся навтіки через задні двері. Поліціанти спіймали його на терасі біля басейну та знерухомили, залишивши на обличчі брата глибокі криваві подряпини. Як не дивно, маму, здавалося, це засмутило більше, ніж будь-що інше.

— Думаю, ми теж могли б подати позов, — сказала вона пізніше того ранку татові. Тепер мама була вдягнена по-діловому і рішуче налаштована на зустріч з адвокатом Пейтона, що мала відбутись рівно о дев'ятій. — Ти ж бачив ті рани, правда? Це хіба не приклад жорстокості поліції?

— Джулі, він від них утікав, — проказав тато втомленим голосом.

— Так, я це знаю. А ще я знаю, що він досі неповнолітній і застосування сили було зайвим. Віллу огороджує паркан. Пейтон не міг від них утекти.

«Але намагався», — подумала я, добре розуміючи, що казати це вголос не варто. Що більше Пейтон шукав біди на свою голову, то відчайдушніше мама звинувачувала всіх і в усьому. То школа вчепилась до нього. То поліціанти надто жорстокі. Але достатньо просто розглянути всі факти, щоб зрозуміти: мій брат не безневинний. Утім, іноді здавалося, що їх, окрім мене, більше ніхто й не помічав.

Наступного дня чутки про це поширились школою, а тому, проходячи коридором, я звідусіль ловила на собі косі погляди. Домовленість полягала в тому, що Пейтон покине «Перкінс-Дей» і

закінчить старшу школу деінде, але ніхто точно не знав, чиє це було рішення — навчального закладу чи моїх батьків.

Мені пощастило із друзями, які гуртувалися довкола мене, оскільки вони давали людям зрозуміти, що я — не мій брат, незважаючи на схожу зовнішність і прізвище. А найбільше мною опікувалася Дженн, з якою ми знайомі ще з часів навчання у дошкільному закладі при церкві Трійці. Її батько теж мав проблеми із законом під час навчання в коледжі.

— Він завжди чесно зізнавався, що це були просто експерименти, — розповідала мені подруга, коли ми обідали в їдальні. — Але тато сплатив свій борг суспільству і тепер він цілком успішний головний виконавчий директор компанії. Пейтон теж таким буде. Це все минеться.

Через свою манеру розмови Дженн завжди здавалася старшою, ніж була насправді. Мабуть, причина насамперед у тому, що її батькам було вже за сорок, коли вона народилася, і вони ставилися до неї як до дорослої. Навіть зовнішність подруги це доводила: практична стрижка, окуляри, зручне взуття. Іноді здавалося, що вона пропустила дитинство, коли в ньому ще перебувала. Але зараз слова Дженн мене підбадьорювали. Мені хотілось їй вірити. Вірити у що завгодно.

Пейтона засудили до трьох місяців ув'язнення, а також до грошового штрафу. Тоді ми вперше всі разом відвідали суд. Його адвокат, Соєр Амброуз, чия реклама висіла на кожній автобусній зупинці в місті («СТАЛАСЬ БІДА? ПОКЛИЧ СОЄРА!»), стверджував, що наша присутність за спиною у брата справить гарне враження на присяжних, оскільки саме це і годиться робити такій люблячій, міцній родині, як наша.

Також там був новий найкращий друг Пейтона, хлопець, із яким він познайомився на зустрічі анонімних наркоманів, куди вимушений був ходити за рішенням суду. Еймс на рік старший за мого брата. Він був високим, мав густе волосся та розмашисту ходу. Хлопця заарештували рік тому за продаж марихуани. Він відсидів шість місяців і відтоді більше не потрапляв у неприємності, демонструючи гарний приклад моєму братові, чого, як усі вважали, той справді потребував. Разом вони пили багато кави, грали у відеоігри та навчалися. Пейтон користувався підручниками альтернативної школи, куди зрештою і потрапив, а Еймс готувався до занять на курсі

готельного менеджменту в технічному університеті Лейкв'ю. Хлопці планували, що мій брат теж вступить туди після закінчення школи, а потім вони разом працюватимуть на тому чи іншому курорті. Мамі сподобалась ця ідея, і вона вже підготувала всі потрібні документи, аби її втілити. Тепер вони лежали на її столі у конверті з відповідним маркуванням. Але спершу треба було позбутися невеличкої проблеми, пов'язаної з ув'язненням.

Зрештою мій брат відсидів сім тижнів у в'язниці округу. Мені не дозволяли з ним бачитися, проте мама відвідувала Пейтона щоразу, коли випадала така нагода. Тим часом Еймс нас не покидав. Здавалося, що він увесь час сидів за нашим кухонним столом із чашкою кави, лише зрідка виходив у гараж, щоб покурити і викинути недопалок у попільничку з піском, яку мама (яка ненавиділа цю звичку) завбачливо поставила там саме для нього. Іноді Еймс з'являвся у нас зі своєю дівчиною Марлою, білявою манікюрницею з великими блакитними очима, яка була настільки сором'язливою, що майже не розмовляла. Коли до неї звертались, дівчина так сильно нервувалася, що ставала схожою на маленьке собача з туго затягнутим нашійником, яке повсякчас тремтить.

Я знала, що присутність Еймса заспокоювала мою маму. Втім, щось у ньому мене відлякувало. Іноді я помічала, як Еймс спостерігає за мною поверх своєї чашки з кавою, а його темні очі відстежували кожен мій рух. А ще хлопець не втрачав нагоди доторкнутися до мене, коли вітався: то стискав плече, то терся об мою руку. Але оскільки нічого серйознішого він не робив, я подумала, що це зі мною щось не так. До того ж у Еймса була дівчина. І він постійно повторював, що прагне тільки одного — подбати про мене так, як це робив би Пейтон.

— Це єдине, що він попросив у мене того дня, коли його посадили, — зізнався мені хлопець невдовзі після того, як брат сів за ґрати. Ми були на кухні, і мама вийшла відповісти на дзвінок, залишивши нас наодинці. — Пейтон тоді сказав: «Наглянь за Сідні, чуваче. Я на тебе розраховую».

Я не знала, як на це відповісти. По-перше, Пейтон навряд би таке сказав, зважаючи на те, що він уже майже кілька місяців до свого арешту не звертав на мене уваги. І взагалі, він ніколи не був турботливим старшим братом. Проте Еймс добре його знав, а я, чесно кажучи, давно вже ні, тому мусила повірити хлопцеві на слово.

— Ну, — мовила я, відчуваючи, що треба хоч якось відреагувати, — е-е, дякую.

— Без проблем. — Він кинув на мене ще один довгий погляд. — Це найменше, що я можу зробити.

Коли Пейтона випустили з в'язниці, він і далі залишався мовчазним, але тепер став активнішим, допомагав із домашніми справами та брав участь у житті сім'ї частіше, ніж попередніми місяцями. Іноді, повертаючись зі школи, брат навіть дивився разом зі мною телевизор. Але шоу «Великий Нью-Йорк» чи «Велике Маямі» Пейтон витримував лише декілька хвилин, а потім буквально кожен персонаж починав його дратувати.

— Це Ейр, — спробувала я пояснити, коли в однієї з героїнь, виснаженої через суперечку з новою знайомою, вкотре стався нервовий зрив. — Вони з тою Розалі, акторкою, постійно сваряться.

Пейтон не відповів, а лише закотив очі. Я почала помічати, що мій брат став досить нетерплячим.

— Вибери щось сам, — запропонувала йому, передаючи пульт. — Серйозно, мені байдуже, що дивитися.

Але це ніколи не спрацьовувало. Здавалося, Пейтон міг посидіти зі мною лише певну кількість часу, а далі він підводився і йшов перевіряти електронну пошту, бринькати на гітарі та готувати собі щось попоїсти. Його метушня що не день посилювалася, і це змушувало мене нервуватися. Я бачила, що мама теж це помітила. Немов внутрішня енергія мого брата не мала куди вивільнитися, а тому все наростала, шукаючи вихід.

Пейтон отримав свій атестат у червні під час скромної церемонії, в якій узяли участь іще восьмеро його однокласників, більшість з яких теж відрахували з попередніх шкіл. Ми всі прийшли на вручення, разом із Еймсом та Марлою, а потім сходили повечеряти в «Луна-Блу», один з наших найулюбленіших ресторанів. Там за славнозвісною закускою зі смажених маринованих огірків ми підняли вгору свої безалкогольні напої та виголосили тост на честь мого брата, а потім батьки вручили йому подарунок на випускний — два квитки туди й назад до Джексонвілла, що у Флориді, аби вони з Еймсом могли ознайомитися зі знаменитим курсом із готельного менеджменту. Мама

навіть домовилася про зустріч з деканом та замовила приватну екскурсію територією. Ну авжеж.

— Це чудово, — відповів брат, дивлячись на квитки. — Серйозно. Дякую вам, мамо і тату.

Мама усміхнулася, а в її очах забриніли сльози. Тато натомість простягнув руку і поплескав Пейтона по плечу. Ми сиділи у внутрішньому дворіку, прикрашеному маленькими гірляндами, що миготіли над нашими головами, і просто насолоджувались тим, як гарно пообідали всі разом. Ця мить видавалася геть не схожою на те, що ми пережили перед тим, немовби все, що відбувалося торішньої осені і до неї, було лише поганим сном. Наступного дня ми з мамою сіли обговорювати заклади, куди я хочу вступити після закінчення школи. Я нарешті опинилася в центрі уваги. Настала і моя черга.

Тієї осені я пішла в десятий клас у «Перкінс-Дей». Мій перехід до старшої школи рік до того був настільки ж непримітним, наскільки насичено він минув у Пейтона. Ми із Дженн потоваришували з новенькою Мередіт, яка переїхала у Лейкв'ю, щоб тренуватися в гімнастичній залі при університеті «У». Вона була маленькою, але дуже м'язистою, а ще мала найкращу поставу, яку я коли-небудь бачила, вже не кажучи про найпишніший кінський хвіст. Мередіт готувалася до змагань із шести років. Я ніколи не зустрічала більш амбітної та дисциплінованої людини. Практично кожну годину поза школою вона проводила в гімнастичній залі. Ми легко подружилися, оскільки всі троє почувалися трохи старшими за своїх однокласників: Дженн через своє виховання, Мередіт через заняття спортом, а я з причини всіх тих подій, які відбулися торік. Легенда мого брата, на жаль чи на щастя, і далі мене переслідувала. Втім, мій вибір друзів і сам факт того, що ми уникали будь-яких вечірок чи незаконних позакласних активностей, на які зважувалися наші однокласники, чітко прояснили, що я і Пейтон — дуже різні люди.

Мій брат влаштувався камердинером у місцевий готель, а також ходив разом із Еймсом на заняття з готельного менеджменту в технічний університет Лейкв'ю. Тато почав брати більше відряджень, а мама повернулася до своїх благодійних проєктів. Саме тому після школи я часто залишалася вдома на самоті й щоразу аж до заходу сонця відчувала, як мене поволі оповиває вже знайомий смуток. Я намагалась придушити його, переглядаючи один за одним епізоди

«Великого Нью-Йорка» чи «Маямі», допоки не втомлювалися очі. Але навіть тоді звуки торохкотіння дверцят гаража породжували у мене раптове відчуття полегшення. Це означало, що хтось повернувся додому і тепер ми повечереємо й вляжemoсь спати, а отже, я більше не буду сама.

Втім, якраз наступного дня після Дня святого Валентина мій брат пішов із роботи у звичний час — коли вже було трохи по десятій вечора. Але замість того щоб вернутися додому, Пейтон вирішив зустрітися зі своїм давнім другом із «Перкінс-Дей». Там він випив кілька пляшок пива, перехилив пару шотів і зовсім не звертав уваги на безперервні дзвінки мами, допоки його голосова пошта не заповнилася вщент. О другій годині ночі Пейтон вийшов із квартири друга, заліз у свою автівку і рушив додому. В той самий час п'ятнадцятирічний хлопець на ім'я Девід Ібарра сів на велосипед, щоб подолати на ньому невелику відстань до власного будинку. Так сталося, що він заснув на дивані у свого двоюрідного брата, граючи з ним у відеоігри. Хлопець саме звертав праворуч із Домбі-стріт на Пайк-авеню, коли мій брат врізався в нього лоб у лоб.

Того дня мене розбудив мамин крик. Це був жахливий, первісний звук, якого я ніколи раніше не чула. Уперше в житті я відчула, як це, коли в жилах холоне кров. Я вискочила зі своєї кімнати і збігла сходами, а потім зупинилася перед дверима кухні, раптом засумнівавшись, чи готова побачити те, що відбувається всередині. Та потім мама знову голосно завилала, і я змусила себе увійти.

Вона стояла на колінах, схиливши голову, а тато присів перед нею навпочіпки і тримав її за плечі. Звуки, які видавала мама, були страшнішими за виття тварини, що конає. Перша думка, яка виникла в моїй голові, була, що мій брат помер.

— Джулі, — промовляв тато. — Дихай, люба. Дихай.

Мама лише похитала головою. Її обличчя стало геть біле. Бачити мою сильну та здібну маму в такому стані було однією з найстрашніших подій, які я будь-коли переживала. Мені хотілося, щоби все це враз припинилось. Тому я заговорила:

— Мамо?

Тато повернувся у мій бік.

— Сідні, повертайся нагору. Я зараз прийду.

Я послухалась. Не знала, що ще мені робити. Тоді я сіла на ліжко й чекала. І тієї миті, як би довго вона не тривала — п'ять хвилин чи п'ятнадцять, — час немов зупинився.

Нарешті у дверях з'явився тато. Перше, що я помітила, це наскільки пом'ятою, а де-не-де навіть покрученою була його сорочка. Здавалося, неначе хтось за неї хапався. Пізніше я згадуватиму цей геть розрізнений картатий принт частіше, ніж будь-що інше.

— Сталася аварія, — мовив тато. Його голос звучав суворо. — Твій брат завдав декому шкоди.

Пізніше я повертатимусь до цих слів і розумітиму, наскільки вони були промовистими. *«Твій брат завдав декому шкоди»*. Це звучало немов метафора, яка, крім буквального, мала ще багато інших значень. Головною жертвою був Девід Ібарра. Проте не лише він зазнав ушкоджень.

Пейтон опинився у поліційному відділку. Його привезли туди відразу після того, як алкотестер підтвердив, що рівень алкоголю в крові брата вдвічі перевищує допустиму норму. Але звинувачення у водінні в нетверезому стані — найменша з його проблем. Оскільки Пейтон і досі перебував на випробувальному терміні, цього разу він не міг розраховувати ні на пом'якшення покарання, ні на звільнення під заставу, принаймні відразу. Тато зателефонував Соєрові Амброузу, переодягнув сорочку і пішов зустріти його на вокзалі. Мама рушила у свою кімнату і зачинила двері. Я ж пішла до школи, не знаючи, що ще мені робити.

— Ти впевнена, що з тобою все нормально? — перепитала у мене Дженн біля шкільної шафки, коли ми відміtilись. — Маєш якийсь дивний вигляд.

— Усе добре, — відказала я, запихаючи підручник у сумку. — Просто втомилася.

Не знаю, чому я не розповідала їй правди. Адже ця правда здавалася занадто важкою. Я не могла вимовити її вголос. Хоча люди однаково про все дізнаються.

Того ж вечора під час вечері мені почали надходити перші повідомлення. Спочатку від Дженн, потім від Мередіт, а далі ще від кількох друзів. Я вимкнула телефон, уявляючи, як поширюються чутки. Це немов крапельки харчового барвника, які поволі

забарвлюють воду у склянці. Мама так і не виходила з кімнати, тато не повернувся, тому я приготувала собі макарони із сиром та з'їла їх, стоячи над кухонною поверхнею. Після того піднялася у свою кімнату, лягла на ліжко і витріщалася на стелю аж до того моменту, коли врешті вловила знайоме тріскотіння дверцят гаража. Втім, цього разу я не відчула полегшення.

За кілька хвилин почувся стукіт у двері, а потім у мою кімнату зайшов тато. Він мав страшенно втомлений вигляд, із великими мішками під очима, — таке враження, що постарів на десять років відтоді, як я його бачила востаннє.

— Я хвилююся за маму, — випалила я до того, як тато встиг щось сказати.

У мене насправді не було такого наміру. Здавалось, немов це хтось інший говорив моїм голосом.

— Я знаю. З нею все буде добре. Ти щось їла?

— Так.

Якусь мить він дивився на мене, а потім перетнув кімнату й сів на край ліжка. Тато ніколи не вмів сюсюкати, не проявляв ніжності. Його максимум — це поплескування по плечу й короткі обійми із трьома погладженнями по спині. Це мама завжди садила мене собі на коліна, проводила рукою по волоссю і стискала в обіймах. Але зараз, найдивнішого, найстрашнішого дня, саме тато обхопив мене руками. Я обійняла його у відповідь настільки міцно, мовби чіплялася за власне життя, і здавалося, що ми просиділи так цілу вічність.

Попереду на нас чекало багато подій. Деякі з них до болю знайомі, а інші геть нові, що ще гірше. Мій брат більше ніколи не стане таким, як раніше. А у мене не мине ані дня, аби я хоч раз не згадала про Девіда Ібарру. Мама і далі боротиметься, але щось у ній вже згасло. Я більше ніколи не зможу дивитися на неї і не помічати цього. Так багато «ніколи». Але в той момент я просто обіймала тата, міцно заплющивши очі й намагаючись знову зупинити час. Не вийшло.

Розділ третій

Хвилюєшся?

Я озирнулась на маму. Вона сиділа за кухонним столом, тримаючи перед собою бейгль, до якого навіть не торкалась. Її спроба хоч якось підтримати розмову мене втішила.

— Не дуже, — відповіла я, застібаючи свій шкільний наплічник.

Але це була брехня. Я вже двічі перевірила, чи взяла із собою дозвіл на стоянку та розклад занять, і однаково не почувалася впевнено. Але мені не хотілося, щоб мама хвилювалася. Принаймні через мене.

— Нова школа — це велика зміна, — мовила вона.

Далі запанувала тиша, і це речення зависло між нами, немов порожній гачок, який чекає, щоб на нього щось повісили. Відтоді як на початку червня я вирішила покинути «Перкінс-Дей» і перевестися у старшу школу «Джексон», мама постійно очікувала моїх пояснень. А мені здавалось, що того, що я сказала, цілком достатньо. Я завжди ходила у «Перкінс-Дей». Мені хотілось якихось змін, особливо після торішніх подій. Утім, іще однією причиною, якої я не хотіла обговорювати, були гроші.

Оплата захисту Пейтона в останній судовій справі коштувала немало. І рахунки, разом з оплатою послуг Соєра Амброуза, постійно накопичувалися. Хоч цього вголос і не обговорювали, я розуміла: матеріальне становище моїх батьків, як ніколи, складне. Вони звільнили нашу економку, продали одну з автівок, а також хатинку на пляжі в Колбі, нашому улюбленому прибережному містечку. Ніхто не коментував витрат на моє навчання, але оскільки вже за два роки я вступатиму до університету, то подумала, що це найменше, що можна зробити. До того ж мені хотілось побути для всіх незнайомкою.

Уже за два дні після оголошення вироку братові ми з мамою пішли у «Джексон», щоб перевести мене туди. Мама й досі була схожа на привида. Пила каву за кавою і майже нічого не їла. Тато знову почав їздити у відрядження, консультував у віддалених містах, тому ми з мамою майже завжди були вдома лише вдвох, принаймні в ті дні, коли

вона не рушала у тригодинну поїздку до виправної колонії Лінкольна, куди навідувалась двічі на тиждень і що другі вихідні. Втім, мама все ж склала мені компанію на зустрічі зі шкільним консультантом у «Джексоні». Вона навіть нафарбувалась і акуратно склала мої документи в папку, на якій було виведено моє ім'я. Коли ми заїхали на стоянку для відвідувачів, мама заглушила двигун і подивилася на головну будівлю.

— Велика, — підмітила вона.

Потім мама глянула на мене так, немов очікувала, що я передумаю. Я ж уже відчиняла дверцята зі свого боку.

Усередині будівлі школи було відчутно запах очисних засобів і спортивних килимків, що дивно, адже спортзал розташований з іншого боку внутрішнього дворика. У старшій школі «Перкінс-Дей» нещодавно закінчили капітальний ремонт, спонсором якого став випускник, котрий заснував соціальну мережу *Ume.com*, тому там усе було новим або майже новим. «Джексон» натомість був схожий на клаптикову ковдру. До старих будівель кампуса добудували нові крила, а ще на території де-не-де траплялися трейлери. Того дня, коли ми приїхали, всередині не було нікого, крім кількох учителів і персоналу, тому коридори здавалися ще ширшими, а вся місцина набагато більшою. У кабінеті консультацій, де пахло освіжувачем повітря із запахом кориці, за головним столом нікого не було. Тож ми врешті вмостилися на диван, який уже геть втратив первинну форму.

Мама закинула ногу на ногу, а потім подивилася на металеву полицю праворуч. Там був ящик із написом «ЗАГУБЛЕНІ РЕЧІ», в якому містились різноманітні предмети одягу, а поряд лежали стос брошур про розлади харчової поведінки та порожня коробка з-під серветок. З виразу обличчя мами можна було зробити висновок, що якби вона вже не перебувала у стані депресії, то це видовище її точно зламало б.

— Усе добре, мамо, — мовила до неї я. — Це те, чого я хочу.

— Ох, Сідні, — відповіла вона, а потім умить заплакала.

Це теж стало новою особливістю мами. Вона завжди була сентиментальною, але зазвичай її розчулювали весілля або ж мелодрами. Звичайні речі. А ці раптові водоспади сліз були чимось

зовсім новим, і я ніколи не знала, що робити в такій ситуації. До того ж цього разу в мене навіть не було змоги запропонувати їй серветку.

А зараз, стоячи на кухні, я вкотре перевірила свій наплічник, а потім замислилась, чи не варто мені переодягнутися. У «Перкінс-Дей» ми носили форму, тому наряджатися у школу було незвично. Після декількох примірок я нарешті вирішила зупинитися на джинсах, улюбленій білій сорочці із гудзиками та крихітними фіолетовими мухоморами, а також на круглих срібних сережках, які мені подарували на шістнадцятий день народження. Втім, я і камуфляж одягла б, якби це допомогло розчинитися в натовпі.

— Маєш гарний вигляд, — мовила мама, немов читаючи мої думки. — Адже тобі вже час. Не варто запізнюватися першого ж дня.

Я кивнула, закинула свій наплічник, а потім підійшла до стільця, на якому сиділа мама. Її бейгль був надкушений. Це прогрес.

— Люблю тебе, — мовила я мамі й поцілувала її у щоку.

Мама потягнулась до моєї руки і стиснула її, роблячи мені трішки боляче.

— І я тебе люблю. Гарного дня.

Я кивнула, а тоді рушила до гаража і сіла у свою автівку. З'їжджаючи на дорогу, все ж зазирнула крізь вікно у кухню і побачила, що мама й досі сиділа на місці. Мені здалось, що, можливо, вона теж спостерігає за мною, але ні. Натомість мама дивилася на протилежну стіну, обхопивши обома руками чашку. Вона не пила з неї й не опускала, а просто тримала біля серця. Побачене мене так сильно засмутило, що я захотіла якомога швидше забратись звідти.

* * *

Заняття закінчувалися о третій п'ятнадцять. За десять хвилин після дзвінка на нижній стоянці залишилася тільки моя машина. Цього разу я раділа тому, що залишилась сама.

Школа була величезною. Коли ще три тижні тому коридори здавалися мені дуже просторими, то першого дня навчання їх заповнили натовпи учнів. Я не могла ступити і кроку, аби не зіткнутись із кимось чи принаймні не вдаритись об чийсь руку або лікоть. Але це було очікувано. Справжньою несподіванкою для мене виявився галас. Дзвінки, що кликали у класи, були довгими,

пронизливими й оглушливими. З вулиці вчувалися удари відбійних молотків, оскільки будівельна бригада лагодила один із багатьох пошкоджених тротуарів. А ще звідусіль завжди лунали крики людей: із коридорів, зі шкільного двору та з класів. І цей гамір був настільки гучним, що навіть зачинені двері його не приглушували. Це суперечило логіці — хвилюватися, що вас не почують у такому тісному просторі. І все ж люди явно робили все можливе, аби такого не сталося.

За весь день я лише раз по-справжньому з кимось взаємодіяла. Цією людиною виявилась дуже жвава дівчина на ім'я Деб, яка, за її ж словами, була «самопроголошеною амбасадоркою “Джексону”!». Вона об'явилася у моєму класі з подарунковим набором, у якому були календар, олівець з емблемою футбольної команди школи, домашнє печиво, а також її особиста візитка на випадок, якщо у мене виникнуть будь-які запитання чи проблеми. Коли Деб пішла, всі витріщалися на мене як на цілковиту дивачку. Супер.

Тепер, залишившись на самоті, я почала думати, чим би мені зайнятися. Їхати назад додому зарано, адже до вечері залишалось ще добрих дві години. Це був той час, якого я боялась навіть тоді, коли мій брат не сидів за ґратами. Раптом я відчула себе геть безпорадною. Якщо мені нестерпно перебувати і в натовпі, і у власній компанії, що ж тоді робити? Давно я не відчувала такого смутку. Тому завела двигун, немов сподіваючись, що можна покинути цей настрій на території школи.

За квартал звідти я зупинилась на світлофорі й побачила з іншого боку вулиці невеличкий торговий центр, де в рядок виструнчилися різноманітні заклади. Там були манікюрний салон, магазин алкогольних напоїв, офіс компанії, яка спеціалізувалася на втраті ваги, а також піцерія.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ